

Kjøbstæderne, som allerede gjælder for Landet, nemlig at faae en mere fyldestgjørende Sammensætning af Communalbestyrelsen. Jeg kan imidlertid ikke være enig med den sidste ærede Taler i, at Kjøbstæderne have været vel tilfredse, saalænge de have Loven af 1837; den Lov ville de jo vedblive at have, saalænge Verden staaer, naar de ikke faae en ny; naar Kjøbstæderne altsaa efter hans Mening ere tilfredse med den i den Tid, de have havt den, maae de altsaa vedblive at være tilfredse med den og ikke bryde sig om nogen anden, men det kan jeg som sagt ikke finde er rigtigt. Jeg finder tværtimod, at de i saamange Retninger forandrede Forhold, hvori vi nu leve, forandrede Bestemmelser med Hensyn til Kjøbstads-Communernes Stilling. Jeg skulde nu ansee det for det Rette, at Rigsdagen holdt ude af denne Lov Alt, hvad der vedrører Udvidelse af Communalbestyrelsens Myndighed, og alene holdt sig til Sammensætningen af Communalbestyrelsen, fordi jeg troer, at man ved at indblende Bestemmelser, der gaae i en anden Retning, vil bevirke, at Loven slet ingen Udflugt har til at komme igennem i denne Session, medens jeg ikke har opgivet Haabet om, at det vil skee, naar man alene holder sig til Sammensætningen af Communalbestyrelsen. Idet jeg gaaer ud herfra, skal jeg lade alt det ligge, som gaaer i en anden Retning. De fleste af de ærede foregaaende Talere have sluttet med det Samme som jeg, at man bør holde alle saadanne Bestemmelser ude af den nærværende Lov, men naar det er Tilfældet, hvorfor vil man da drage Bestemmelser ind i Debatten, hvorom Alle ere enige, at de ikke bør komme ind i denne Lov — man skal lade dem ganske rolig ligge og ikke opholde Tiden dermed. Der bliver saaledes ikke mange Punkter tilbage, om hvilke jeg har at udtale mig, og jeg skulde ikke saa langt hen i Debatten have forlangt Ordet, naar der ikke var et Hovedpunkt, hvorom jeg vil udtale mig, idet jeg ikke har hørt Nogen fremsøre den Mening, som jeg vil søge at gjøre gjældende. Hvad nu først angaaer § 2, skal jeg i Anledning af, hvad min ærede Nabo tilvenstre (K. Pedersen) har sagt, at det var uklart, om de, der boede paa Kjøbstadens Grund, og af dem var der Mange, henhørte under

denne Lov, tillade mig at bemærke, at jeg troer, han kan være forvisset om, at naar de kun boe paa Byens Grund, om det saa er udenfor det Sted, hvor de gamle Acciseboder stode, maae de nyde den samme Ret som de, der boe i selve Byen. Jeg kan ikke være enig med den ærede Rigsdagsmand fra Aarhus (Herb) i, at de, der ville være valgbare ved Valg af Borgerrepræsentanter, skulle kjøbe denne Ret, naar de efter de Fordringer, som her ere opstillede i § 2, ikke vare valgbare, og at der skulde tilføies en Bestemmelse, som sagde, at de skulde kunne blive det ved at tage Borgerskab i Byen; men naar de ellers ingen Anledning have til at tage Borgerskab, saa forekommer det mig ubilligt at paalægge dem en saadan Forpligtelse, for at faae denne Ret, og naar en æret Rigsdagsmand fra Viborg (Bregendahl) ikke fordrede dette som Betingelse, men yttrede, at de ikke viste nogen stor Interesse for Communen, naar de, der ikke fordre Borgerkab, kunde blive valgbare ved at løse et Borgerbrev, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at det, det være med Rette eller Urette, har staaet for Mange, at de i saa Fald vilde blive affordrede høiere Afgifter til Communen. Det er ikke for de 10 Marks eller 2 Dalers Styld, som et saadant Borgerkab koster, at de undlade at gjøre det, nei, de frygte for, og det maa skee med Grund, at deres Communeargister ville blive fatte høiere, naar de ere Borgere. Jeg troer altsaa, at man af denne Grund ikke kan udele Noget om en mindre eller større Interesse for Communens Anliggender, og det forekommer mig, at Retten til at kunne deeltage i Styrelsen af Communernes Anliggender er saa naturlig, at jeg vanskeligen kan forstaae, at Nogen ikke skulde ønske denne Ret. Hvorfor jeg iøvrigt har begjæret Ordet, er nærmest med Hensyn til § 3. Jeg kan nemlig ikke erkjende, at man der med Rette kan tage Hensyn til den tilsvarende Lov om Sammensætningen af Communalbestyrelserne for Landet; thi Forholdene ere ganske forskellige. Sogneforstænderstæderne, som man kalder Communens Repræsentation paa Landet, have nemlig en større Selvstændighed — uagtet de ikke have faaet nogen større Selvstændighed siden 1841 — ligeoverfor Autori-